

Zoufalé ženy dělají zoufalé věci

ČESKÁ VARIACE NA BRIDGET JONESOVOU CHCE BÝT VTIPNÁ ZA KAŽDOU CENU. ZŮSTÁVÁ U CHTĚNÍ.

Halina Pawłowska má pověst vtipné glosátorky života. Kdysi bývala i dobrou filmovou scenáristkou. Komédie *Vrát se do hrobu!* patřila k tomu nejlepšímu z konce 80. let, měla ale smůlu na dobu uvedení v čerstvě porevoluční době. Snímek *Díky za každé nové ráno* zase těžil z Halininých životních zkušeností. Oba filmy byly o něčem. Měly uvěřitelné postavy a jejich humor těžil z konfrontace běžného a výlučného. Tak či onak korespondovaly se životem. Film *Zoufalé ženy dělají zoufalé věci*, které podle scénáře Haliny Pawłowské natočil Filip Renč, k nim má tisíce světelných let daleko. Záměrně zde vypichují scénář

na prvním místě, protože právě tam se podle mě stala největší chyba, kterou už pak mohlo ztvárnění jen uhladit nebo nepříjemně zvýraznit.

Hlavní hrdinka Olga je nesympatické stvoření, taková skořápka, která by se ráda naplnila obsahem – v podobě šťastného manželství s osudovým mužem, nebo alespoň vědomostmi, „aby neumřela blbá“. Přitom po většinu filmu dělá kroky, kterými si v tom brání, až má člověk skoro pocit lítosti nad postavou, kterou tvůrci takto mučí. Naštěstí si i průměrně vnímavý divák postupně uvědomuje, že jde jen o nepodařenou karikaturu a že to, co sleduje, je loutkové divadlo na úrovni stand up vystoupení.

Film se tváří jako romantická komedie ve stylu Bridget Jonesové. Omlouvám se, že použiji vulgární slovník kapitána Ořecha z *Černých baronů*, ale musím říct: „Tak to kurva ani omylem.“ Aby něco takového fungovalo, musí tu být kontakt s realitou. Máme-li se smát a máme-li s hrdinkou

soucítit, musí být její ztvárnění bráno vážně a uvěřitelně. Představte si, že by Bridget Jonesová na diváka pomrkávala, poučila obličej a vzala si k tomu ještě klaunský nos. Většina postav tu má spíš cirkusové výstupy, takže celé dílo působí jako sbírka skečů, většinou průměrných, častěji ale křečovitých. Nefunguje to ani jako nadsázka. Je to, jako bychom se dívali na jiný, alternativní vesmír, ale ani ten nedrží pohromadě.

Klára Issová má bezesporu komediální talent, ale tady je odsouzena jen k přehrávání jako všichni ostatní. O herectví se tu nedá mluvit skoro u nikoho, snad jen postava Anety Krejčíkové jako by sem přišla na návštěvu z našeho přirozeného světa.

Některé prvky jsou zbytečně nadsázkové (zjevení Pavla Kříže). Jiné zase trestuhodně nevyužité – viz mexičtí písničkáři. Mohli to být skvělí glosátoři a lepší průvodci dějem než protivná ich-forma ústřední hrdinky. Doporučoval bych zhlédnout filmy jako klasický *Helzapoppin* nebo (zbytečně podceňovanou) českou *Hodinářovu svatební cestu korálovým mořem*.

Komedie, ve které mají za humorné prvky sloužit opakované pády a ve které je nejvtipnější hláškou otrepaná hříčka s „kulkou mezi lopatkami“ (pamatují si ji ještě ze základní školy), prostě není k smíchu ani k úsměvu. Romantika, ve které se hrdinka chová jako osoba psychicky vyšinutá do

různých směrů, a navíc se neustále pitvoří, nemůže nikoho chytit za srdce. Chtělo by se napsat, že *Zoufalé ženy* jsou sbírkou otrepaných klíšé, ale ony nejsou ani tím.

Jako krátký fejton v rádiu by se dal příběh Olgy vyslechnout. Jako celovečerní film, byť v milosrdné délce 83 minut, ale budí pocit trapnosti. Možná spoléhá na ženské publikum, odkojené zábavou na komerčních televizích a všemi těmi Ulicemi a Ordinacemi. Já ale chovám naději, že takhle nenáročná snad ženy ještě nejsou.

Petr Stránský

ZOUFALÉ ŽENY DĚLAJÍ ZOUFALÉ VĚCI

ČR, 2018, 83 min.

- **Režie:** Filip Renč
- **Scénář:** Halina Pawłowska
- **Kamera:** Petr Hojda
- **Hudba:** René Rypar
- **Hrají:** Klára Issová, Matouš Ruml, Aneta Krejčíková, Jindřich Zampa, Marie Kružíčková, Pavel Kříž

PREMIÉRA: 18. 1.

